

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Lenky Krupičkové a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Lapertas, a. s.**, se sídlem Vídeňská 183/124, Brno, zastoupen JUDr. Michalem Bortelem, advokátem se sídlem Mezírka 775/1, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2021, č. j. 30 Af 22/2019-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále též „správce daně“) po proběhlé daňové kontrole vydal dne 11. 5. 2017 platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2014, jímž žalobci vyměřil vlastní daňovou povinnost ve výši 268 066 Kč, tedy o 24 342 Kč vyšší, než uvedl žalobce v podaném daňovém přiznání. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 1. 2019, č. j. 4023/19/5300-21442-711359, změnil platební výměr tak, že snížil vlastní daňovou povinnost na částku ve výši 265 756 Kč. Ani podle žalovaného žalobce neprokázal, že použil plnění od plátců CCS Česká společnost pro platební karty s. r. o. (dále též „CCS“), RENÉ ZIEMNIOK s. r. o. (dále též „Ziemniok“) a Mgr. F. L. (dále též „advokát“) v rámci své ekonomické činnosti v souladu s § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o DPH“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Přisvědčil žalovanému, že správce daně specifikoval dostatečné pochybnosti o tom, zda žalobce zdanitelná plnění přijatá od plátce CCS použil výhradně k výkonu své ekonomické činnosti. Žalobcem předložené knihy jízd nebyly způsobilé tyto pochybnosti správce daně vyvrátit a doložit oprávněnost nároku na odpočet. Tyto byly nevěrohodné a neprůkazné. Okolnost, že právní předpisy neukládají povinnost vést knihu jízd se všemi požadovanými údaji, nezabývá žalobce jeho povinnosti prokázat, že vozidlo bylo použito pro ekonomickou činnost. Žalobce pouze tvrdil, že tomu tak bylo. Adekvátními důkazy toto tvrzení nedoložil. Krajský soud neshledal, že by požadavky finančních orgánů na obsahovou kvalitu předložených dokladů byly přemrštěné. Byl to žalobce, kdo nedokázal ani poměrně obecné evidované údaje udržet koherentní a věrohodné. I v případě služeb od plátce Ziemniok se podle krajského soudu správci daně podařilo předestřít dostatečné pochybnosti o přijetí plnění. Žalobce zůstal ohledně těchto plnění v řízení pasivní, dodavatel rozsah služeb neozřejmil a nepředložil požadované písemnosti. Výslech jeho jednatele by tak byl nadbytečný. Žalobce ani neuvedl bližší skutečnosti k osobě svědka ve smyslu § 92 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „DŘ“) a se správcem daně odmítl spolupracovat. Jako nadbytečný vyhodnotil krajský soud i výslech advokáta, který měl žalobci poskytovat advokátní služby. Žalobce nesdělil ani v hrubých rysech, v čem měly přijaté služby spočívat a advokát se odvolal na svou mlčenlivost. Na přijatých dokladech je navíc uvedeno identifikační číslo jiného příjemce služeb. Žalobce správci daně nijak nevizoval, že by již advokáta povinnosti mlčenlivosti zprostil. K této skutečnosti žalobce v odvolání ani v žalobě nic konkrétního neuvedl. Závěrem krajský soud shrnul, že si správní orgány nepočínaly v případě žalobce nijak excesivně. Jejich zvýšenou pozornost si žalobce vysloužil opakovaně zjištěnými nesrovnalostmi v daňových dokladech, které předkládal. Za nijak excesivní nelze považovat ani postup, při němž se správce daně zabývá částkami, které jsou z pohledu žalobce bagatelní.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítl, že krajský soud nesprávně posoudil zákonnost požadavku správce daně na vedení knihy jízd. Ten je dle stěžovatele odcizen ekonomické realitě jeho podnikání. Pracovní cesty zaměstnanců byly vykazovány způsobem, který byl pro stěžovatele jako zaměstnavatele dostatečný z hlediska kontroly pracovní doby a plnění pracovních úkolů. Není podstatné, že z knih jízd není patrné, na jaké adresy zaměstnanci jezdili. Tuto povinnost stěžovatel ze zákona nemá a správce daně mu ji nemůže uložit nepřímo prostřednictvím neuznání nároku na odpočet. Správce daně tímto překračuje zákonné zmocnění, svévolně odepírá nároky na odpočet a krajský soud jeho nezákonné praktiky potvrdil. Smyslem daňového řízení není prokázání jakékoliv relativně podružné jednotlivosti. V případě stěžovatele existuje zjevný nepoměr mezi uplatněným nárokem na odpočet a výdaji, které by musel na požadované administrativní úkony vynaložit. Požadavky na detailní prokazování relativně nízkých částek jsou v rozporu se zásadou zákazu nadměrného zatěžování daňových subjektů a ekonomie daňového procesu. Minoritní chyby v evidenci svědčí o jejím obvyklém

pokračování

a průběžném vedení. Žalovaný ani krajský soud nepoučili stěžovatele, jaké informace by měl doplnit, aby byl jeho nárok uznán. Není sporné, že stěžovatel užívá vozidla ke své ekonomické činnosti spočívající ve správě nemovitostí po celé republice. Ani konkrétnější vymezení místa pracovní cesty by nečinilo knihu jízd důvěryhodnější a přezkoumatelnější, neboť správce daně by stejně nebyl schopen tento údaj ověřit. Formalistické požadavky krajský soud potvrdil i v případě plnění od dodavatele Ziemniok. Za situace, kdy dodavatel potvrdil provedení činnosti v deklarovaném rozsahu, jsou požadavky na doložení dalších podrobností plnění, které nemá fyzickou podobu, nepřiměřené. Takové důkazní břemeno není stěžovatel objektivně schopen unést. Výsledkem jednatele dodavatele mohlo být prokázáno provedení předmětných činností. Bylo rovněž namístě provést výslech advokáta, který doložil odpovídající doklady a potvrdil provedení služeb. Stěžovatel nebyl informován o výzvě správce daně a nebyl vyzván k tomu, aby zprostil advokáta mlčenlivosti. Navíc uvedl, jaké služby mu byly poskytnuty, což mohla výpověď svědka potvrdit. V závěru stěžovatel dovodil, že počet daňových kontrol dokládá snahu o jeho likvidaci. Požadavkům správce daně není možno dostát, přičemž tyto se kumulují na prokazování nároku na odpočet u bagatelních částek. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry krajského soudu. Podle něj kasační stížnost nepřináší v podstatě žádné argumenty a představuje toliko pokračující bezbřehou lamentaci stěžovatele nad závěry správního a soudního řízení. Co se týče poukazu na likvidační postup správce daně, tato námitka pro svou obecnost ani stěžovateli neumožňuje konkrétnější reakci. Žalovaný zdůraznil, že správce daně v souladu s § 92 odst. 5 písm. c) DŘ přenesl důkazní břemeno na stěžovatele, který však žádné důkazní prostředky na podporu svých tvrzení nepředložil. Žalovaný rovněž odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 6. 2021, č. j. 8 Afs 313/2019-35, týkající se doměření DPH stěžovateli za jiná zdaňovací období. Dále shrnul rozpory v předložených knihách jízd a rozpory ohledně rozsahu služeb poskytnutých plátcem Ziemniok. Dodal, že podle vyjádření plátce Ziemniok měl mít doklady o rozsahu poskytnutých služeb a jejich použití k ekonomické činnosti právě stěžovatel. Stěžovatel rovněž neozřejmil, v čem spočívalo „běžné nepravidelné právní poradenství“ poskytnuté advokátem a v průběhu celého daňového řízení nepřistoupil k tomu, aby jej zprostil mlčenlivosti. Právě ta přitom byla důvodem, pro který advokát odmítl ve svém vyjádření sdělit bližší podrobnosti ohledně plnění. Žalovaný zdůraznil, že stěžovatel byl odpovědný za zajištění dostatku důkazních prostředků k prokázání splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně, které nebudou trpět zjištěnými zásadními nedostatky. Žalovaný ani krajský soud v tomto ohledu žádnou poučovací povinnost nemají. Správní orgány nepostupovaly nepřiměřeně, nehospodárně či svévolně, natožpak účelově. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že se nyní zabývá již několikátou obdobnou věcí téhož stěžovatele (viz rozsudky ze dne 25. 6. 2021, č. j. 8 Afs 313/2019-35, ze dne 19. 7. 2021, č. j. 3 Afs 441/2019-58, ze dne 8. 12. 2021, č. j. 10 Afs 65/2021-32, a ze dne 5. 1. 2023, č. j. 8 Afs 165/2021-34). I v nynější věci přitom stěžovatel uplatnil jen povrchní argumentaci, která příliš nereaguje na naopak konkrétní vypořádání žalobních námitek krajským soudem. Jak již Nejvyšší správní soud stěžovateli několikrát vysvětlil, soud může zcela jinak pracovat s námitkami, které jsou stručné a jasné, logicky uspořádané a mají jednoznačný „tah na branku“, než s neustálým opakováním jedněch a týchž obecných argumentů, které bez dalšího nemohou vést ke zpochybnění rozhodnutí krajského soudu. Tomu také odpovídá způsob, kterým se Nejvyšší správní soud níže s námitkami stěžovatele vypořádal. Není možné, aby soud za stěžovatele spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu či kasační stížnost podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak roli stěžovatelova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32).

[8] K vlastnímu předmětu sporu Nejvyšší správní soud připomíná, že povinností stěžovatele jako daňového subjektu je nejen tvrdit, ale i prokázat svá tvrzení uvedená v daňových přiznáních, tedy všechny skutečnosti významné pro stanovení základu daně a výše daně (srov. § 92 odst. 3 DŘ). Je pak na správci daně, aby podle § 92 odst. 5 písm. c) DŘ prokázal skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Pokud správci daně vzniknou pochybnosti o správnosti předložených daňových dokladů, musí daňový subjekt prokázat nárok na odpočet daně jinak (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Afs 5/2011-130, a ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017-43, body 21-22).

[9] Stěžovatel se v kasační stížnosti vymezil zejména proti posouzení knih jízd, které předložil k prokázání toho, že zdanitelná plnění přijatá od společnosti CCS použil pro svou ekonomickou činnost. Stěžovatel tvrdí, že knihy jízd – byť s drobnými nedostatky – odpovídají tomu, jak takové záznamy vypadají při běžné podnikatelské činnosti. Požadavky, které na jejich obsah klade žalovaný či krajský soud, jsou podle něj nereálné.

[10] Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v recentním rozsudku č. j. 8 Afs 165/2021-34, ze strany správních orgánů o žádné nepřiměřené požadavky, natož hraničící s šikanou (jak tvrdí stěžovatel), nešlo. Stěžovatel v kasační stížnosti nijak nezpochybnil konkrétní závěry krajského soudu a žalovaného, že předložené knihy jízd vykazovaly celou řadu základních nedostatků. Nejvyšší správní soud tak z těchto nezpochybněných závěrů vychází (viz bod 29 napadeného rozsudku a strany 9 až 12 zprávy o daňové kontrole). Řada jízd probíhala mimo pracovní dobu jednotlivých zaměstnanců. K načerpání pohonných

pokračování

hmot podle rozpisu tankování od společnosti CCS mělo dojít v některých případech mimo trasu uváděnou v knize jízd. Čerpání pohonných hmot nebylo v knihách jízd za většinu měsíců vůbec evidováno. Správce daně při místním šetření nadto zjistil, že stavy tachometrů jednotlivých vozidel zaznamenaných v knihách jízd neodpovídaly skutečným stavům tachometrů. U vozidla, s nímž stěžovatel potřeboval v době provádění místního šetření odjet, následně předložená kniha jízd neodpovídala knize předložené před odjezdem při místním šetření. To vše navíc v situaci, kdy stěžovatel používal v záznamech jen ta nejjobecnější vymezení důvodů pracovních cest (například „kontrola nemovitostí“, „údržba budovy“) a označení míst („Brno - Brno“). Nedal tak správci daně reálnou možnost ověřit jeho tvrzení.

[11] Stejně jako v předchozích rozsudcích ve věci stěžovatele i nyní Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovateli nic nebránilo, aby pochybnosti správce daně vyvrátil i jakýmkoli jiným vhodným způsobem. Vedení průkazných knih jízd představuje pouze jednu z možností prokázání oprávněnosti nároku na odpočet DPH, tj. že pořízené pohonné hmoty od společnosti CCS stěžovatel využil výhradně pro svou ekonomickou činnost spočívající ve správě nemovitostí a nikoliv pro jiné účely. To však stěžovatel neučinil. Žalovaný a krajský soud proto dospěli ke správnému závěru, že stěžovatel neprokázal, že přijatá plnění od společnosti CCS využil výhradně pro svou ekonomickou činnost podle § 72 odst. 1 zákona o DPH.

[12] Důvodná není ani kasační námitka, podle níž krajský soud požaduje při prokazování plnění od dodavatele Ziemniok excesivní vedení údajů, neboť tyto údaje jsou pro běžnou podnikatelskou činnost absolutně nadbytečné. Stěžovatel totiž zcela pomíjí důvody, pro které správce daně žádal doložení konkrétního rozsahu služeb, které mu daný dodavatel poskytl.

[13] Zdanitelné plnění od dodavatele Ziemniok bylo na daňovém dokladu označeno jako „*investiční činnost při rekonstrukci a výstavbě dle objednávky č. OBJ-ICB130016*“. Stěžovatel doložil plnění od tohoto dodavatele fakturou a dokladem o úhradě; objednávka předložena nebyla. Správce daně si obstaral vyjádření dodavatele, podle něhož měly poskytované služby spočívat v kontrole rozsahu a kvality prováděných stavebních prací, jejich objednávek a dodacích listů. Podstatná část služeb fakturovaných stěžovateli se měla týkat nemovitostí, které stěžovatel spravoval pro jejich vlastníka, společnost Ventana, a. s., která je se stěžovatelem personálně spojená. Podle vlastního vyjádření poskytoval dodavatel své služby nejen stěžovateli, ale i dalším společnostem, které jsou s ním personálně spojeny, a nebyl schopen rozlišit, pro kterou konkrétní společnost byly prováděny subdodavatelem konkrétní stavební práce, které kontroloval. Správce daně přitom z evidence dodavatele zjistil, že v rozhodné době skutečně poskytoval služby na téže nemovitosti nejen stěžovateli, ale také spřízněné společnosti Ventana, a. s. Podle smlouvy uzavřené s touto společností měl stěžovatel zajišťovat provádění nutných, potřebných a účelných oprav, modernizací a investic. Za této situace vznikla správci daně legitimně pochybnost, zda služby dodavatele byly ve fakturovaném rozsahu poskytnuty právě stěžovateli a nikoliv přímo vlastníku nemovitosti. Předložené doklady i vyjádření dodavatele byly v tomto ohledu nedostatečné.

[14] Zjednodušeně řečeno tedy správce daně po stěžovateli požadoval doložit, že mu byly skutečně poskytnuty služby ve fakturovaném rozsahu a že se nejedná o služby, které

byly poskytnuty v souvislosti s prováděním stavebních prací na týchž nemovitostech ve stejné době přímo spojené osobě. Ze zjištěného skutkového stavu totiž nebylo jasné, komu a v jakém rozsahu dodavatel poskytoval služby. Stěžovatel však v žádném ze svých vyjádření nepředložil plausibilní vysvětlení k tomuto zjištění správce daně, natožpak důkazní prostředky. Setrval na prostém tvrzení, že dodavatel služby poskytl. O tom, že dodavatel provedl kontrolní činnosti na daných nemovitostech, nicméně nebylo sporu. Správce daně pouze požadoval „spárovat“ fakturované služby s činností provedenou právě pro stěžovatele, jelikož dodavatel pracoval na týchž nemovitostech současně pro obě personálně spojené entity a nebyl schopen rozlišit, v jakém rozsahu se tak dělo. Uspořádání a rozlišení vzájemných vztahů mezi stěžovatelem a Ventana, a. s. týkajících se těchto nemovitostí nepochybně spadá do dispozice právě stěžovatele. Bylo proto na něm, aby objasnil, podle jakého klíče probíhaly stavební práce na nemovitostech, s nimiž se pojí kontrolní služby fakturované dodavatelem, a prokázal, že mu byly dodavatelské služby fakturovány v rozsahu, v jakém byl skutečně jejich příjemcem. To však stěžovatel neučinil.

[15] Popsanou podstatu zjištění správce daně přitom stěžovatel nadále zcela pomíjí a setrává na opakování toho, že dodavatel potvrdil poskytnutí kontrolních služeb na nemovitostech, což měl (opět) osvědčit jeho navrhovaný výsledek. Jak již bylo výše uvedené, o tomto nebylo sporu. Spor se odehrával v otázce rozlišení rozsahu prací poskytnutých dodavatelem stěžovateli a společnosti Ventana, a. s. Jakýkoliv další výsledek dodavatele by pro posouzení této rozhodné otázky nemohl mnoho přinést s ohledem na to, jak se k otázce (ne)možnosti rozlišení, komu co poskytoval, již vyjádřil.

[16] Jde-li o plnění přijatá od advokáta, Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že stěžovatel v žalobě (ani v dalším podání učiněným v žalobní lhůtě) nenamítal, že je běžné poptávat v jeden čas služby více advokátů, že advokát řádně doložil odpovídající doklady a potvrdil provedení poskytnutých služeb a že stěžovatel uvedl, o jaký druh poskytování právních služeb se jednalo. Protože stěžovatel uvedené námitky neuplatnil v řízení před krajským soudem, přestože tak učinit mohl, jsou tyto námitky nepřijatelné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jimi proto nezabýval.

[17] Stěžovatel dále ve vztahu k navrženému důkazu výsledkem Mgr. F. L. namítá, že nebyl nijak informován o výzvě správce daně a ani následně nebyl vyzván k tomu, aby mohl svědka zprostit mlčenlivosti. Současně krajskému soudu vytyká, že postupoval formalisticky, jestliže stvrdil oprávněnost a vhodnost neprovedení důkazu jeho výsledkem. Tyto námitky jsou však liché. Krajský soud v bodech 51 až 55 napadeného rozsudku podrobně odůvodnil, proč správce daně nepochybil, jestliže svědka nevyslechl s ohledem na jeho povinnost mlčenlivosti. V postupu krajského soudu nelze spatřovat žádný formalismus. Ba naopak krajský soud postupoval vůči stěžovateli s ohledem na obecnost žalobního bodu vstřícně, jestliže se otázkou, zda bylo namíste tohoto advokáta vyslechnout, detailně zabýval.

[18] Nutno dodat, že o problému mlčenlivosti byl stěžovatel informován již v seznámení s výsledkem kontrolního zjištění na dani z přidané hodnoty ze dne 16. 2. 2017. Stěžovatel však na tento problém nijak nereagoval, ačkoliv mu správce daně vysvětlil, že to může být pouze on, kdo případně zproští navrženého svědka povinnosti mlčenlivosti (jako učinil v případě advokátky JUDr. J., která mu též poskytovala advokátní služby). Ve vyjádření ze dne 22. 3. 2017 se omezil pouze na konstatování, že předmětem přijatých služeb bylo

pokračování

běžné nepravidelné právní poradenství a že nemusí využívat služby pouze jednoho advokáta. Rovněž ve zprávě o daňové kontrole ze dne 27. 4. 2017 správce daně stěžovatele informoval, že s ohledem na mlčenlivost navrhovaného svědka je patrné, že by jeho výpovědi správce daně potřebné důkazní prostředky nezískal. Stěžovatel ostatně ani ke svému návrhu na výslech neuvedl, jaké skutečnosti má svědek svou výpovědí prokázat (zvláště za situace je-li vázán mlčenlivostí). K navrhované svědecké výpovědi, obsahu poskytnutých služeb, či k problematice zbavení mlčenlivosti stěžovatel neuvedl nic konkrétního ani v odvolání. Vzhledem k uvedenému nelze proto souhlasit s jeho námitkou, že mu správní orgány znemožnily prokázat svá tvrzení a že on by jistě advokáta povinnosti mlčenlivosti zbavil. Byl to především sám stěžovatel, kdo v důsledku své procesní pasivity neunesl důkazní břemeno. V průběhu daňového řízení měl přitom dostatek prostoru ke sdělení a prokázání bližších informací ohledně poskytnutých advokátních služeb, jakož i ke zbavení Mgr. F. L. mlčenlivosti. K tomuto kroku nepřistoupil, nic bližšího k předmětnému plnění neuvedl a ani nedoložil.

[19] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tím, že by z postupu správce daně vyplývalo, že by jeho cílem byla likvidace stěžovatele. Naopak správce daně v souladu s cílem správy daní podle § 1 odst. 2 DŘ, tj. správné zjištění a stanovení daní, vedl postupně daňové kontroly na jednotlivá zdaňovací období s ohledem na zjištěné nesrovnalosti v stěžovatelem předkládaných dokladech týkajících se nároku na odpočet DPH. Nejvyšší správní soud neshledal ani v jedné z věcí stěžovatele, že by správce daně postupoval neoprávněně. Naopak vždy konstatoval, že doklady předložené stěžovatelem obsahovaly závažné nedostatky (viz předchozí rozsudky). Zjevně proto není chyba v postupu daňových orgánů, nýbrž na straně stěžovatele, který není schopen prokázat oprávněnost uplatněných nároků na odpočet DPH. Obecná lamentace stěžovatele proti postupu daňových orgánů je proto zcela bezpředmětná.

[20] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2023

David Hipšr
předseda senátu